

28-03-18

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - পিতা হৈছে সকলোকে সুখ দিওঁতা ভোলা বেপাৰী, তেৱেঁই তোমালোকৰ সকলো পুৰণা বস্তু লৈ নতুন দিয়ে, তেওঁৰে পূজা কৰা হয়”

প্ৰশ্ন:- তোমালোকৰ ঈশ্বৰীয় মিছনেৰিৰ কৰ্তব্য কি? তোমালোকে কি সেৱা কৰিব লাগে?

উত্তৰ:- তোমালোকৰ কৰ্তব্য হ'ল – সকলো মানুহ মাত্ৰে কল্যাণ কৰা। সকলোকে তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান বনাবলৈ পিতাৰ সন্দেশ দিয়া। তোমালোকে সকলোকে কোৱা যে স্বৰ্গৰ স্থাপনকৰ্তা পিতাক স্মৰণ কৰা, তেতিয়াহে তোমালোকৰ কল্যাণ হ'ব। তোমালোকে সকলোকে লক্ষ্য দিব লাগে। যিয়ে দেৱতাসকলক মানে, তেওঁলোক তোমালোকৰ কুলৰ হ'ব, তেওঁলোকে এই সকলোবোৰ কথা বুজিব। তোমালোকৰ হৈছে আত্মিক কথা।

গীত:- ভোলানাথতকৈ অনন্য কোনো নাই...

ওম শান্তি। ভোলানাথ শিৱবাবা বহি বুজাইছে। ভোলানাথ কেৱল এজন শিৱবাবা। গৌৰীনাথ কোৱা হয়, গৌৰী কোনো এজন পাৰ্বতী নহয়। গৌৰীনাথ বা ববুলনাথ অৰ্থাৎ ববুলৰ নিচিনা কাইটকো ফুল আৰু কুৎসিতকো ধুনীয়া বনাওঁতা। সকলোবোৰ মহিমা এজনৰে। এয়া হৈছে মনুষ্য সৃষ্টিৰূপী ব্ৰহ্ম অথবা নাটক। যেতিয়া নাটক বুলি কোৱা হয়, তেতিয়া তাত যিসকল মুখ্য অভিনেতা আছে তেওঁলোক নিশ্চয় মনলৈ আহে। মুখ্য নিশ্চয় হিৰো হিৰোইনৰ (hero and heroine) যোৰা থাকে। ইয়াতো কোনোবা মুখ্য থকা দৰকাৰ। মাতা-পিতা জনজাত। সুস্বৰূপতনত শংকৰ আৰু পাৰ্বতী থাকে বুলি কোৱা হয়। ব্ৰহ্মাক কোনেও ভালকৈ নাজানে। ব্ৰহ্মা সৰস্বতী বুলি কৈ দিয়ে, কিন্তু সেয়া কোনো যোৰা নহয়। প্ৰকৃততে শংকৰ আৰু পাৰ্বতীও যোৰা নহয়। বিষুংকো দুনিয়াৰ মানুহে নাজানে। তেওঁলোকক যি অলংকাৰ দেখুৱাই সেয়াও তেওঁলোকৰ নহয়। ইয়াতে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ যোৰা বুলি কোৱা হয়। এতিয়া সকলোতকৈ ভোলা সেইজনকে কোৱা হয় যিজনে বহুত সুখ দিয়ে। ভোলা নাথ বেপাৰীয়ো হয়। আমাৰ পৰা পুৰণি বস্তু লৈ নতুন দিয়ে। প্ৰথমতে বুদ্ধিত অহা দৰকাৰ – সকলোতকৈ উচ্চতকৈ উচ্চ কোন? সকলোতকৈ বেছি সুখ দিওঁতা কোন? যিজনে বহুতকে সুখ দিয়ে তেওঁৰ পূজাও হয়। তেন্তে এই সকলোবোৰ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিবলগীয়া কথা। বিচাৰ সাগৰ মন্থন বহুত জনজাত। বিচাৰ কৰা হয় মানুহৰ ভিতৰত উচ্চতকৈ উচ্চ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, অচ্ছা তেওঁলোকে কি সুখ দিলে, যাৰ বাবে মানুহে তেওঁলোকৰ নাম লয় বা পূজা কৰে। প্ৰকৃততে তেওঁলোকে কাকো সুখ দিয়া নাছিল। হয় তেওঁলোক সুখধামৰ মালিক আছিল, কিন্তু তেওঁলোকক এনেকুৱা কোনে বনালে? ইয়াৰ আগতে তেওঁলোক ক'ত আছিল? যদি বাবাই তেওঁলোকক এনেকুৱা নবনালেহেঁতেন তেওঁলোক ক'ত থাকিলেহেঁতেন! এই সকলোবোৰ সন্তানসকলে জানে। আত্মাৰ কেতিয়াও বিনাশ নহয়। তেওঁলোকক এনেকুৱা কাম কোনে শিকালে যে ইমান উচ্চ হ'ল? নিশ্চয় শিক্ষা পাইছে! দুনিয়াৰ মানুহে নাজানে তেওঁলোক অতীতত কোন আছিল। এতিয়া তোমালোকে জানিছা লক্ষ্মী-নাৰায়ণে ৮৪ জন্ম ভোগ কৰি অন্ত সময়ত ব্ৰহ্মা সৰস্বতী হয়। তেনেহ'লে কি লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মহিমা গোৱা যায় নে তেওঁলোকক যিজনে পুৰুষাৰ্থ কৰাওতা অথবা প্ৰালব্ধ দিওঁতা তেওঁৰ মহিমা কৰা যায়? কিমান গোপনীয় কথা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণে কি কৰি গৈছে বুজাব লাগে। তেওঁলোকৰ গোটেই ৰাজধানী চলে। কিন্তু গায়ন কেৱল এজনৰে চলি আহিছে। শংকৰাচাৰ্যই আহি সন্ন্যাসীসকলক ৰচনা কৰিলে, পিছত তেওঁলোকক পালনো কৰিলে। পিছত তেওঁ তমোপ্ৰধান অৱস্থা পালে, সেয়ে তেওঁক সতোপ্ৰধান কোনে বনাব? ময়াই সকলোকে তমোপ্ৰধান বনাইছে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণে যি সতোপ্ৰধান আছিল পুনৰ চক্ৰ লগাই তমোপ্ৰধান হয়। প্ৰত্যেকে এনেকুৱা হয়। হয় যিমনে ডাঙৰ পদবী নহওঁক – সতো, ৰজো, তমো প্ৰত্যেকে পাৰ কৰিব লাগিব। এই সময়ত সকলোৱে পতিত। তেনেহ'লে তমোপ্ৰধান দুনিয়াক সতোপ্ৰধান কোনে বনাব?

প্ৰথমতে সতোপ্ৰধান সুখলৈ আহে, পিছত দুখলৈ আহে। এই ৰহস্য এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক বুজাই থকা হৈছে। ৪৮ জন্ম ল'ব লাগে তেনেহ'লে নিশ্চয় সতোপ্ৰধানৰ পৰা তমোপ্ৰধান হ'বই লাগিব। প্ৰত্যেক বস্তু সতো ৰজো তমো নিশ্চয় হয়। শিক্ষাগুৰুৰো এনেকুৱা হয়। তেওঁলোকো এতিয়া তমোপ্ৰধান হয় তথাপিও এতিয়া উচ্চতকৈ উচ্চ কোন, যিজনে কেতিয়াও তমোপ্ৰধান নহয়? যদি তেওঁ তমোপ্ৰধান হৈ যায় তেতিয়া তেওঁক সতোপ্ৰধান কোনে বনাব? সেয়ে মহত্ব তেওঁৰে হৈ যায়। এনেকৈ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰোতে কৰোতে যিবোৰ পইণ্টে অন্তৰ চুই যায়, ভাল লাগে তেতিয়া শুনোৱা যায়। ভোলানাথ পৰমপিতা পৰমাত্মা সকলোৰে সদগতি দাতা, সতোপ্ৰধান বনাওঁতা। সকলোৰে দুৰ্গতিৰ পৰা উদ্ধাৰ হৈ গতি সদ গতি পায়। ক্ৰম নম্বৰ অনুসৰি যিসকলে প্ৰথমতে আহিব তেওঁলোকেই সতোপ্ৰধান, সতো, ৰজো হৈ পুনৰ তমোপ্ৰধান নিশ্চয় হ'ব। প্ৰথমতে যেতিয়া আত্মা তললৈ আহে তেতিয়া তেওঁলোকে সুখ ভোগ কৰে। দুখ ভোগ কৰিব নালাগে। মানুহে ধৰিব নোৱাৰে যে এয়া নতুন আত্মা হয়, সেইবাবে ইমান সুখ পায়, মান থাকে। এতিয়া সকলোৰে তমোপ্ৰধান অৱস্থা। তত্ৰ, খনি আদি সকলো তমোপ্ৰধান। নতুন বস্তু আছিল, এতিয়া পুৰণি হৈ গৈছে। তাৰ শস্য ফল ফুল আদি কেনে সুন্দৰ হ'ব, সেয়াও সন্তানসকলক সাক্ষাৎকাৰ কৰোৱা হৈছে। কন্যা সন্তানসকলে সুস্বৰূপতন যায়, কয় যে বাবাই অমৃতৰস খুৱালে। নিশ্চয় উচ্চ পিতাই, বস্তুও উচ্চ মানৰে দিব। সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত এয়া থকা উচিত – উচ্চতকৈ উচ্চ ভগৱান এজনেই। সকলোৰে তেওঁকেই স্মৰণ কৰে। ঈশ্বৰ পিতা বুলি কয়, ঈশ্বৰ ওপৰত বাস কৰে। আত্মাই ঈশ্বৰ পিতাক মনত কৰে কিয়নো সকলোৰে দুখত আছে, সেয়েহে ভোলানাথ পিতাই আহি সুখ দিয়ে। তেনেহ'লে তেওঁক কিয় স্মৰণ নকৰিব? আত্মাই কয় – আমি শৰীৰত থাকি যেতিয়া দুখী হওঁ তেতিয়া পিতাক বহুত স্মৰণ কৰো। শত্ৰু ৰাৱণে দুখ দিয়ে তেতিয়াই পিতাক স্মৰণ কৰে। দুখত আমি সকলো আত্মাই পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰে। পিছত আমি আত্মা স্বৰ্গত থাকো তেতিয়া পিতাক স্মৰণ নকৰো। এই আত্মাই কয় – পিতাকেই মাতিব নহয়নে। মানুহেতো তেওঁৰ জীৱিকা, জন্মপত্ৰিকা একোৱেই নাজানে। নে নাটকৰ ৰহস্য জানে যে কেনেকৈ আত্মাই চক্ৰলৈ আহে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে – মায়া ৰাৱণ দুখ দিওঁতা। এই ৰাৱণ ৰাজ্য দ্বাপৰৰ পৰা আৰম্ভ হয়। এয়াও সকলোকে বুজাব লাগে যে কিয়নো এয়া কোনেও নাজানে যে ৰাৱণ সকলোতকৈ পুৰণি শত্ৰু। তেওঁৰ মততে এই বিভাজন আদি হৈছে।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজিছা আমি শ্ৰীমতৰ আধাৰত ভাৰতক স্বৰ্গ বনাওঁ। তেওঁ সকলোৰে সদগতি দাতা, তেওঁ যেতিয়া আহে তেতিয়াহে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰ দ্বাৰা কাৰ্য কৰায়। উচ্চতকৈ উচ্চ তেওঁ এজনেই, তেওঁৰ জীৱনপত্ৰিকা কোনেও নাজানে। এই খেলখন এনেকৈয়ে বনোৱা হৈছে। সেয়ে পিতাই বুজাইছে ৰাৱণ সকলোতকৈ পুৰণি শত্ৰু। তাৰ ওপৰত বিজয় পাব লাগিব। তেওঁলোককে বুজোৱা হৈছে যিসকলে কল্পৰ আগতে বুজিছিল। তেওঁলোকে আহি শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হৈছে। এতিয়া বিচাৰ কৰা সত্যযুগৰ পৰা ক্ৰেতাৰ অন্তলৈ কিমান সম্প্ৰদায় বৃদ্ধি পাব। তেনেহ'লে ইমান সকলোকে জ্ঞান দিয়াৰ সেৱা কৰিব লাগে। সকলোৰে ভিতৰত জ্ঞানৰ বীজ ইমান ভৰাব লাগে। জ্ঞানৰ বিনাশ নহয়। যোদ্ধাসকলকো উদ্ধাৰ কৰিব লাগে। আমাৰ দৈৱী সম্প্ৰদায় য'তেই থাকিব ওলাই আহিব। সেই যোদ্ধাসকলক কোৱা হয় যিজনে যুদ্ধক্ষেত্ৰত মৰিব তেওঁ স্বৰ্গলৈ যাব। কিন্তু তেওঁলোকে ক'লেই স্বৰ্গলৈ যাব নোৱাৰে, যেতিয়ালৈ তোমালোকে লক্ষ্য নিদিয়া। লক্ষ্য কেৱল ব্ৰাহ্মণেহে দিব পাৰে, মৰিবতো লাগিবই। মুছলমানসকলে আল্লাক স্মৰণ কৰিব, শিখ লোকসকলে গুৰু নানাকক স্মৰণ কৰি, কিন্তু স্বৰ্গলৈ যাব নোৱাৰে। সংগমত স্বৰ্গলৈ যোৱা হয়। এই যোদ্ধা আদিসকলকো তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ বাহিৰে কোনেও মন্ত্ৰ দিব নোৱাৰে। স্বৰ্গৰ মালিক বনাওঁতা সকলোতকৈ উচ্চ সেইজন পিতা। এয়াও ঠিক যে ভগৱানে কৈছে যে যুদ্ধক্ষেত্ৰত মৰিলে স্বৰ্গলৈ যাব। কিন্তু কোনখন যুদ্ধ? যুদ্ধ দুই প্ৰকাৰৰ। এক হৈছে আত্মিক, আনবিধ শাৰিৰীক। সেই গুলী চলোৱাসকলকো তোমালোকে জ্ঞান দিব পাৰা। গীতাতো আছে মনমনাভৱ। নিজৰ পিতা আৰু স্বৰ্গক মনত কৰা তেতিয়া স্বৰ্গলৈ যাব। যেতিয়া সংগম যুগ হয় তেতিয়া তোমালোকে স্বৰ্গলৈ যাব পাৰা। সেয়া হৈছে শাৰিৰীক কথা, এয়া হৈছে আত্মিক কথা। আমাৰ হৈছে মায়াৰ ওপৰত বিজয় পোৱাৰ বাবে যুদ্ধ। মৰাৰ সময়ত মন্ত্ৰ দিয়া হয়। এওঁ যায়েই মৰাৰ বাবে

পিতাৰ সন্দেশ দিবলৈ। এদিন চৰকাৰেও তোমালোকক ক'ব যে এই জ্ঞান সকলোকে দিয়া। তোমালোক হৈছা ঈশ্বৰীয় মিছনেৰি। তোমালোকৰ কাম হৈছে বহুতৰে কল্যাণ কৰা, কোৱা, ভগৱানক স্মৰণ কৰা। এতিয়া স্বৰ্গৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে তেতিয়া শুনি বহুত সুখী হ'ব। যিসকলে এই কুলৰ হ'ব তেওঁলোকে মানিব। দেৱতাসকলক মানাসকলে এই কথা বুজিব তেনেহ'লে সকলোৰে কল্যাণ কৰিব লাগে। পিতাক স্মৰণ নকৰিলে স্বৰ্গলৈ যাব নোৱাৰে। স্বৰ্গৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰোতা পিতাক যেতিয়া স্মৰণ কৰিবা তেতিয়াহে কল্যাণ হ'ব। পিতাই বুজাইছে যে যোদ্ধাসকলে সেই সংস্কাৰ লৈ যায় তেতিয়া পুনৰ সেই সেয়ে যুদ্ধতে আহি যায়। আত্মাই সংস্কাৰ লৈ যায় নহয়নে। স্বৰ্গলৈ যাব নোৱাৰে। যিসকলে ভাৰতৰ সেৱা কৰে তেওঁলোকে ফল পোৱা উচিত নহয়নে। তেনেহ'লে তেওঁলোকৰো সেৱা কৰিব লাগে, ডাঙৰসকলক বুজাব লাগে। তোমালোকৰ প্ৰভাৱ ওলাব। তোমালোকক ক'ব ইয়ালৈ আহি ভাষণ কৰা। যেনেকৈ মেজৰে বাবাক নিমন্ত্ৰণ দিলে। য'তে-ত'তে বুজাবলৈ সোমাব যাব লাগে। ডাঙৰসকলক বুজালে সৰু বহুত আহি যায়। কিন্তু যদি গুৰুসকলক তোমালোকে প্ৰথমে বুজোৱা তেতিয়া শিষ্যসকলে তেওঁৰ মূৰ নষ্ট কৰি দিব পিছত তেওঁক গুচাই দি আনক আসন দিব কিয়নো একেবাৰে নতুন কথা নহয়নে। গোটেই দুনিয়াত এজনো মানুহে গীতাক ভালদৰে বুজি নাপায়। কয় ক্ৰমে ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞৰে বিনাশ জ্বালা প্ৰজ্বলিত হৈছিল। পিছত কি হৈছিল সেয়া নাজানে। মানুহে একোৱেই নাজানে। এই সময়ত সকলোৱে তমোপ্ৰধান। খ্ৰীষ্টিয়ানসকলে এয়া নামানে যে খ্ৰাইষ্ট ইয়াতে ভিক্ষাৰী ৰূপত আছে। সেয়ে ভিক্ষাৰীৰ পৰা ধনী কোনে বনাব? সকলোৰে সদগতি দাতাতো এজনে পৰমপিতা পৰমাত্মা। তোমালোক সন্তানসকলে যদি ভালদৰে বহি বুজোৱা বহুতৰে কল্যাণ কৰিব পাৰিবা। পিতা স্বৰ্গৰ ৰচয়িতাই হৈছে পতিত-পাৱন, তেনেহ'লে তেওঁৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। যিয়ে যোগ্য হ'ব তেৱেঁই ওলাব। যাৰ স্বদৰ্শন চক্ৰৰ বা মনমনাভৱৰ অৰ্থ বুদ্ধিত আছে তেওঁকে ব্ৰাহ্মণ কোৱা হয়। ব্ৰাহ্মণ নোহোৱাকৈ দেৱতা হ'ব নোৱাৰে। প্ৰজাতো বহুত হ'ব লাগিব। ক্ৰেতাৰ অন্তলৈ যিসকল আহিব তেওঁলোকে এই মন্ত্ৰ পাব। কাঁড় তেওঁলোকৰে লাগিব যিসকল আমাৰ কুলৰ হ'ব। তোমালোকৰ কাঁড়ত এতিয়া ধাৰ দি থকা হৈছে। সেয়ে পিছৰ বহুত তীক্ষ্ণ বাণ লাগিব। সন্ন্যাসীসকলৰো বাণ লাগে নহয়নে। পিছতহে বুজিলে যে সাঁচকৈ ভগৱানেহে এই বাণ মাৰে। তোমালোকৰ জ্ঞানৰ কাঁড় শক্তিশালী আৰু পৰিষ্কাৰ হৈ গৈ আছে। মুখ্য বাণ এটাই - মনমনাভৱ। যথার্থ ৰীতিৰে বুজাব লাগে এয়াই সংগমযুগ, যাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গলৈ যাব পাৰি। মহাভাৰত যুদ্ধও সন্মুখত। সেয়াও যুদ্ধস্থল, এয়াও যুদ্ধস্থল। মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হ'বলৈ মেহনত লাগে। সাধাৰণ প্ৰজাও বহুত হ'ব। যিসকলে এই কুললৈ আহিবলগীয়া নহয় তেওঁলোকৰ স্মৃতিতেই নাহিব। সেৱাৰ কাৰণে বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰি থাকিব তেতিয়া তোমালোকক জ্ঞানৰ পইণ্ট আহিব। সেই যুদ্ধতো বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন চলিব - এনেকুৱা কৰিলে বিজয়ী হ'ম। বুদ্ধিতো চলিবই নহয়নে। অভ্যসো কৰে। যেতিয়া তীক্ষ্ণ হৈ যায় তেতিয়া যুদ্ধক্ষেত্ৰলৈ যুঁজিবলৈ যায়। তোমালোকৰ ওচৰলৈ বহুত আহিব। ভগৱানৰ দুৱাৰত ভক্তসকলৰ ভিৰ হ'বই লাগিব, মহৰ জুমৰ নিচিনাকৈ আহিব। প্ৰধান মন্ত্ৰী বা ৰজা-ৰাণীৰ আগত ইমান ভিৰ নহয় যিমান ভগৱানৰ ওচৰত ভক্তৰ ভিৰ হ'ব। সেয়েহে সেই ভাৱনাৰে আহিব। কোনো বেয়া বিচাৰ নাথাকিব। এয়াতো নিৰাকাৰ পিতা নহয়নে। তেতিয়া বুজি পাব ভগৱানৰ সন্মুখত ভক্তৰ ভিৰ হোৱা উচিত, সকলোৱে আহিব লাগিব। ইয়াতে নিজৰ জড় স্মৃতিচিহ্ন একেবাৰে সঠিকভাৱে আছে। শিৱবাবাৰো চিত্ৰ আছে, জগতপিতা, জগত অম্বাও আছে। এয়া এতিয়া তোমালোকৰ দল - শক্তি সেনাৰ। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা হ'বলৈ স্বদৰ্শন চক্ৰ আৰু মনমনাভৱৰ অৰ্থ বুদ্ধিত যথার্থ ৰীতিৰে ৰাখিব লাগে। সকলোকে লক্ষ্য দিয়াৰ সেৱা কৰিব লাগে।

(2) মায়াৰ ওপৰত বিজয় পাবলৈ বিচাৰ সাগৰ মস্থন কৰি জ্ঞানৰ গভীৰতালৈ যাব লাগে। বন্ধু উলিয়াব লাগে।

***বৰদান:-** অনুভৱৰ সম্পন্নতাৰ দ্বাৰা সদায় উদ্যম উৎসাহত থাকোতা মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হোৱা।

অনুভৱ সকলোতকৈ ডাঙৰ কৰ্তৃত্ব, প্ৰত্যেক গুণ, প্ৰত্যেক জ্ঞানৰ পইণ্টৰ অনুভৱেৰে সম্পন্ন হোৱা, তেতিয়া চেহেৰাত সদায় উদ্যম উৎসাহৰ চিকমিকনি দেখা যাব। এতিয়া শুনা আৰু শুনোৱা লগে লগে অনুভৱৰ মূৰ্তি হোৱাৰ বাবে বিশেষ ভূমিকা পালন কৰা। অনুভৱৰ কৰ্তৃত্ব থকা আত্মাই নিজকে সদায় ভৰপূৰ আত্মা অনুভৱ কৰিব। যেনেকৈ বীজ ভৰপূৰ হয়, এনেকৈ জ্ঞান, গুণ, শক্তি সকলোতে ভৰপূৰ হোৱা বাবে মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান (master almighty authority) হোৱা।

***শ্লোগান:-** অমৃতবেলা বিশেষ প্ৰভু পালনৰ বেলা, ইয়াৰ মহত্ব জানি পুৰা লাভ লোৱা।

!!ওম শান্তি!!
